

[Poul Dam.]

deres virkestrang, deres personlige muligheder, fordi de er ansat af det offentlige eller af et organ, som er finansieret af det offentlige, fremfor at de er ansat af en eller anden stor international koncern. Bureaunkratiet i det ene tilfælde og i det andet tilfælde er såmænd ikke meget forskelligt.

Jeg tror, at den mistillid til folk, der er ansat offentligt, som kommer til orde her, er helt foreældet. Jeg ved i hvert fald, at hvis den var rimelig, så ville vore mange fremragende offentlige institutioner på andre områder ikke gå så godt, som de faktisk gør. Jeg tror, at der i fremtiden er muligheder for en offentlig indsats på produktionens og samhandelens område, og vi har i hvert fald ikke i sinde at lade os slå ned af den modtagelse, forslaget har fået, men skal nok komme igen på den ene og den anden måde, foreløbig, håber jeg, i et udvalg, hvor vi kan snakke lidt mere om disse ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Thestrup): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om „Ungdommens uddannelsesfond“s forvaltning og virksomhed.

(Lovforslaget (nr. 108) findes i tillæg A. sp. 2371, fremsættelsen i tidenden sp. 1936).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kaj Rasmussen: Der er mange saglige grunde, der taler for at følge undervisningsministeren, når denne med det foreliggende lovforslag foreslår, at loven om Ungdommens Uddannelsesfond løber videre og først

ændres i folketingsåret 1967-68 i stedet for i indeværende samling, således som det var den oprindelige hensigt.

Jeg forstår godt, at ministeren, trods det at det såkaldte von Eyben-udvalg ikke er blevet færdigt med sit arbejde, har været inde i alvorlige overvejelser om at stille forslag om helt påkrævede ændringer i de gældende regler. Det kan jo ikke nægtes, at der er flere områder, hvor der nok kunne tiltrænges forbedringer, men jeg er helt enig med ministeren i, at disse ændringer — hvor nødvendige de end måtte være — bør vente, til vi har betænkningen fra von Eyben-udvalget og derefter herudfra på langt fastere grundlag kan finde ud af, hvor det største behov ligger.

Vi må erkende, at der er meget, som tyder på, at der findes, hvad jeg vil kalde social skævhed ved de unges uddannelsesmuligheder. Det er helt givet, at unge, der kommer fra hjem, hvis forældre har små indtægter, har langt ringere muligheder end de øvrige unge for at fortsætte ud over den undervisningspligtige alder med en eller anden uddannelse, og det er jo ikke unge med de ringeste evner, der findes i denne befolkningsgruppe. Jeg er da godt klar over, at miljø, traditioner, geografiske forhold og andre ting spiller en meget stor rolle, men det står helt klart for mig, at en kraftigere økonomisk støtte til disse unge ville være klog handling fra samfundets side. Hvis man samtidig igangsætter, hvad man godt kunne kalde en uddannelseskampagne, et oplysningsarbejde over for forældrene, ville det gavne meget, og det ville også i nogen måde reducere de såkaldte sociale barrierer.

Jeg vil gerne pege på et problem, som jeg mener indtager en ret fremtrædende plads i den diskussion, lærlingeungdommen fører omkring Ungdommens Uddannelsesfond. Det bliver meget ofte fremhævet, at dette, at lærlingene får både løn og støtte, er uheldigt. Jeg vil gerne i den anledning spørge undervisningsministeren, om han ikke kan være enig med mig i, at der burde kunne tænkes en opdeling af lærlingene efter økonomiske forhold på den måde, at lærlingene i den produktive del af læretiden får så stor en løn, at de mest nødvendige leveomkostninger på rimelig måde kan dækkes ind. Støtte fra Ungdom-